



Прича о облацима

Узалуд је мајка бећ по други пут причала причу о три прасета и о Петру Пану, Вукашину није долазио сан на очи. Мислио је како су те приче досадне и како све то слуша по ко зна који пут. Лакше би заспао уз приче где нема вука који може да поједе баку, седам јарића и три прасета. Сетио се како је видео једног пса у парку и помислио да је то онај вук из бајке. Пожелео је приче у којима нема опасних и opakих створења. Подигао је поглед према мајци и упитао:

„Мама, зашто се облаци налазе на небу и куда они путују? Причај ми, мама, причу о оним правим малим облацима који су на небу!“

Мајка је застала у пола речи, изненађена дечаковим питањем и предлогом да она створи причу о малим облацима. Гледала је у дечакове раширене очи боје кестена и брзином ветра смишљала причу. Уосталом, све су бајке измаштане, помислила је. Док је покривала дечака, полако је отпочела нову причу о малим облацима који иду у своје вртиће и имају своје васпитаче. Када осване леп дан, они у глас моле васпитачице: „Водите нас у шетњу, водите нас у шетњу. Видите како је леп дан, прави рај! Бићемо добри, слушаћемо све што кажете и нећемо да правимо глупости.“

Пошто све васпитачице на свету воле своју децу и своје облаке, и ове су се насмејале и рекле:

„Хајдемо сви у природу да удишемо свеж ваздух и ојачамо наша крила.“

Истрчали су мали облаци као јагањци, као пачићи, као маце и куце, као мали дечаци и девојчице, као лоптице, као пахуљице, као звездице, као бомбонице. Били су као мали анђели. Летели су држећи се за пахуљаста крилца, играли нешто као ринге-ринге-раја. Неки несташни облачићи су се издвојили и одлетели далеко од васпитачица, јурећи и хватајући једну шарену птицу. Бели обрашчићи су им се заруменели и ова весела дружина изгледала је чаробно на широком плавом небу. Изнад њих је грејало Сунце, смешећи се великим сјајним осмехом.

Трајало је ово раздрагано играње по просторима плавог неба све док васпитачице нису засвирале у пиштаљке



и широким белим крилима позивале малишане да се сви брзо окупе. Васпитачица Луна је рекла:

„Хајде да погледамо свет око себе и да видимо шта нас све окружује.“

Њишући се на пахуљастим крилима, облачићи су се окренули према земаљским пределима и угледали чаробан приказ! У сав глас су довикивали брже-боље:

„Ено, доле се играју наши другари... играју се жмурке...“

„Њихов вртић је мали... нека дођу код нас!“, довикивали су. „На нашем небу има места за све... гледајте, гледајте, они имају другачије љуљашке и играчке!“

„Ви сте заборавили да они нису облаци као што сте ви и да се они не могу попети до нас; они су деца и играју се по земљи као ви по небу. Ми ћемо њима само махати... ево овако“, својим белим крилима махала је и показивала васпитачица Даница.

„Могли бисмо да им напишемо писмо!“, повикале су у глас малише.

„А како ћемо послати то писмо?“, питао је облачић Смешко.

„Па по нашем поштару Голубовићу, то се зна“, рекла је облачица Звездана.

Док су облачићи весело цвркутали, паперјаста крила су почела да их заносе час лево, час десно. Чим су то приметиле, васпитачице су одмах повикале: